

(Romance
på prosa.)

Fantorn skall magra.

Albert Fantorn var mitt i sin blommande ungdom.

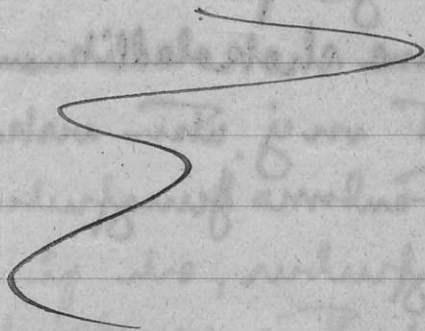
Vi varo skolkamrater i Fan, och leude som alla den tidens barn i sänja och vänskap.

Fantorn hade bara ett fel, han var för fet, och så hade han ett annat fel, han hette inte alla Fantorn, han hette ej ens Albert. — Ni, Albert Fantorn, i alla fall ville magra, och kamraterna slags sina klaska skaller samman. — Så kom en dag en snällbukt ungdom med sitt "magpatek", vad tyktes? Recindje? Fantorn rynkade nosan. Mer liknande godsaker kom fram, skitligen fick Fantorn tag i en liten ask med bruna chokoladliknande piller. Vad Fantorn åt! Men det var ej utan verkan. — W. C. låg ej långt från Fantorns jungfrubur, ty Fantorn hade ochria en jungfrubur, och på W. C. komnade F-dorn i midnattens vemodfulla stund.

Sedan F-bom travet 25 gonger var han varm,
och började känna sig mager. —

Vi kommer jublade, "Fantom
är mager"!!! Och så ställde vi till en
riktig fest för att fira Fantom som blivit
mager. — Mat och dryck sknedes
ej. — Så åt man långt in på natten.

Pang!! Sade det plötsligt Det var
Fantom's kasset. Ty Fantom hade också en
kasset. — När vi gingo till sängs, ja,
jag skäms nästan att berätta det, men
varken jag eller någon annan hade någonsin
sett Albert Fantom så fit och rund

Faubron skri' magna.

Denne ypperst bestående äsitet utta-
lades av hennes kamrate. Ja, kände
det, ommlake öppet ö ritade ~~blott~~
* svävaraktig på sin tämligen
bra ritad ägnä figur en spegel,
vår man drök blev betydligt
frömskad. Sagt ö gjort, följden
blev att Faubron stada dag med
martyrmin gick till brödet, sate
sig ö nekade evigt att rika nyt
stela beundransvärt med lät den
brötkorgen med de tråkiga stälan-
de brödskeivorna på, försen
förbi, fast det spasmotiskt ryckte
i fingrarna på den skackan,
ö jag tyckte riktigt synd om de
hemul, då jag såg ~~den~~ ritka

Långsamt och blickar hon fäste
sig på bit, som komnade i mitt
gap. Inne i d. slutade den jinnas
fästän läng, så i Färbom gäckade
in i sitt rummet skildade
mage i djäkligt dunn. Man att
berömma sig om så en väldiga
saker som biddning, bönstämning
o. s. v. går hon genast till spegel,
kittade på sin brokade figur, i
stämning: "Bättre mot, jag måste
brisa på nytt. Du sekund lästas
då en väldig där, Färbom har
kastat sig på sängen i gör
gott för individer, de mest goda
rörelser. Jag bli förskräckt om
dessa utbrut i rusa nyttig tarv
na följt av Tautans rot. "Tän Du
jag magen nu, Lygna."